

Radomil Hradil

Události 11. září 2001

Podívejme se nyní, kam až může naše chorobou postižená civilizace dospět. Pozornost budeme věnovat událostem září 2001 a nahlédneme snad až na samé dno propasti. 11. září 2001 došlo ve Spojených státech amerických sérii koordinovaných teroristických útoků, jak ostatně díky médiím vědí snad všichni obyvatelé této planety. Dvě unesená dopravní letadla narazila do dvou věží Světového obchodního centra (World Trade Center, WTC), dominantních mrakodrapů v New Yorku, jedno letadlo o budovy Pentagonu, sídla Ministerstva obrany USA ve Washingtonu, a čtvrté letadlo se po souboji mezi únosci pasažéry zřítilo v neobydlené oblasti v Pensylvánii. Obě věže WTC, tedy budovy označované jako WTC 1 (severní věž) a WTC 2 (jižní věž), se zanedlouho po nárazu zřítily a pohřbily ve svých troskách 2629 obětí. Tolik ve stručnosti oficiální vysvětlení katastrofy. Podíváme-li se však na události blíže, zjistíme celou řadu zásadních nesrovnalostí.

Věnujme nejprve pozornost oběma věžím WTC. V 8.46 hodin místního času naráží letadlo Boeing 767 letu č. 11 společnosti American Airlines do severní věže, do oblasti mezi 94. a 98. patrem. Objevuje se ohnivá koule, vzniklá údajně vznícením leteckého paliva kerosinu, a mrakodrap začíná hořet. V 9.02 se vše opakuje u jižní věže: let č. 175, společnost United Airlines, stejný typ letadla, 78. až 84. patro. Po 56 minutách od nárazu letadla se hroutí jižní věž; půlhodiny později, 102 minuty po nárazu letadla, se stejným způsobem hroutí i severní věž. Televizní záběry těchto událostí má každý nesmazatelně vryty v paměti; já jsem je poprvé viděl až v roce 2008, když jsem se připravoval k napsání této knihy, a musím konstatovat, že jsou opravdu děsivé. Zhroucení budov bylo úplné, navíc proběhlo velice rychle, téměř rychlostí volného pádu. Podle oficiální verze došlo k tzv. palačinkovému efektu, kdy jedno patro dopadá na druhé, které neudrží náraz a padá rovněž, až se všechna patra sesunou dolů, naskládána na sebe jako palačinky. K takovým zřícením budov již ve světě skutečně došlo, avšak výsledek vypadal zcela jinak než u WTC: částečně rozbité betonové stropy naskládány na sebe. U WTC byla zkáza naprostá, téměř vše se rozpadlo na kousky či na prach nebo se roztavilo. Musela vzniknout teplota alespoň 1600 °C, aby se mohla roztavit ocel tak, jak k tomu došlo; v troskách budov byla ještě po šesti týdnech jezera roztavené oceli a teplota zde stále ještě dosahovala 1100 °C. Při hoření kerosinu však nevznikne vyšší teplota než 1000 °C a bez umělého vhánění kyslíku to bývá jen asi 650 °C.

Základem konstrukce obou hlavních budov WTC bylo jádro tvořené věncem 47 svislých, navzájem spojených ocelových nosníků o průřezu 90 x 40 cm. Ocel použitá ke zhotovení těchto nosníků byla certifikovaná podle tehdejších norem (věže byly stavěny v letech 1966 až 1972), a po dobu několika hodin by tedy měla vydržet teplotu 1100 °C. Věže byly vůbec konstruovány tak, aby vydržely hurikán, náraz letadel či zemětřesení. Ocelové nosníky byly zakotvené ve skalním podloží. Kdyby skutečně došlo k „palačinkovému« pádu jednotlivých pater, tyčil by se na místě stále ještě věnec víceméně neporušených nosníků a pád by rozhodně nemohl probíhat takovou rychlostí.

Když se provádí demolice budov, musí se podobné nosníky rozřezat na kusy šikmým řezem, a to pomocí termitu nebo jeho speciální varianty zvané termat

(respektive thermate; tato trhavina hoří ještě agresivněji než termit). Jde o pyrotechnické směsi, při jejichž hoření vzniká velmi vysoká teplota, a to 2000 až 3000 °C. Typické také je, že se uvolňuje velké množství dýmu ve formě oxidu hlinitého. V okolí tragédie byly zbytky termitu a termatu objeveny.*

Dále je při demolici nutné narušit základy budovy. A potom je třeba nálož umístit a odpálit tak, aby se budova sesula do sebe a neohrozila okolí. Svědectví desítek lidí, kteří byli v době útoku ve věžích a zachránili se, hovoří o explozích, které se před pádem věží v budově ozývaly, a to i v suterénu, tedy v oblasti základů budov. Někteří hasiči se při záchranných pracích před zhroucením věží dostali do rozlehlé, asi na šest pater vysoké haly v severní věži; hala byla zdemolovaná jako po výbuchu nálož a v troskách se nacházela lidská těla. Hasiči také viděli jasné záblesky uvnitř budov a hovoří o tom, jak posléze začalo vybuchovat patro za patrem. Věže se začaly velkou rychlostí sesouvat a na videozáznamech jsou patrné exploze o mnoho pater níže, než kde se v tom okamžiku nacházela destrukční vlna. Je zkrátka tolik známek toho, že šlo o odborně provedenou demolici, že architekti patřili k prvním lidem, kteří začali protestovat proti oficiální verzi. Z pohledu architekta, statika, ale i fyzika je nemožné, aby se budovy po nárazu letadla, vznícení kerosinu a následném požáru zřítily způsobem, jakým k tomu došlo.

V 17.25 hodin se nečekaně zřítily budovy WTC 7. I když byla podstatně menší než Dvojčata, nebyl to také žádný drobek: měla 47 pater a na výšku měřila 228 metrů. Do této budovy nenarazilo žádné letadlo; podle oficiální verze byl příčinou zřícení požár, který se na budovu přenesl z Dvojčat. Zřícení se zcela podobalo řízeným demolicím, včetně typického průlomu uprostřed budovy, která se následně sesula do sebe. Ani zde nemohl být požár příčinou zřícení. Vysvětlit pád této budovy je tak obtížné, že se o něm oficiální zpráva kongresem zřízené komise pro vyšetřování událostí 11. září raději vůbec nezmiňuje. V budově se nacházely mimo jiné i kanceláře a archiv Ústřední zpravodajské služby Spojených států CIA.

Podle některých očitých svědků do budov nenarazila běžná civilní dopravní letadla; svědkové hovoří o menším letounu bez oken, u věží byl zároveň pozorován vrtulník armády Spojených států. Připomeňme si, že v dnešní době digitalizace není žádný problém jakýkoli obrazový či zvukový materiál během několika minut náležitě upravit, takže záběry vysílané po celém světě nemusí být zcela autentické.

Při stavbě WTC byly použity azbestové izolace. Město už nějaký čas požadovalo po vlastníku, aby azbest odstranil, což by ale stálo asi jednu miliardu dolarů. Demolice, o níž se rovněž uvažovalo, nebyla možná, neboť hrozilo nebezpečí, že se karcinogenní azbest dostane ve velkém množství do ovzduší.

Šest týdnů před 11. září byla podepsána nájemní smlouva na celý komplex WTC na 99 let a komplex byl pojištěn na tři a půl miliardy dolarů, mimo jiné i proti teroristickým útokům. V posledních dnech před útokem proběhly na newyorské burze v neobvyklém rozsahu zvláštní transakce, opční obchody na společnosti Boeing,

* V průběhu příprav této knihy k vydání zveřejnil tým dánských vědců v časopise The Open Chemical Physics Journal studii prokazující přítomnost velkého množství nezreagovaného nanotermitu v prachu odebraném na místě katastrofy bezprostředně po pádu věží. Vědci odhadují celkové množství této trhaviny ve WTC na desítky tun. Interview s členem týmu Niejsem Harittem (s českými titulky) lze najít na adrese <http://www.youtube.com/watch?v=TNBAMAgM30A>.

United Airlines, American Airlines a na firmy, které měly sídlo ve WTC; vypadá to, jako by někdo v nejbližší době očekával prudký pokles ceny jejich akcií. Tyto obchody pak také skutečně vynesly zisk několika desítek miliard dolarů.

A ještě jedna podivná věc: Zpravodaj BBC při přenosu událostí z WTC oznámil, že se zřítila budova WTC 7, asi o půl hodiny dříve, než k tomu ve skutečnosti došlo. Jako by již předem věděl, co má říkat...

Podívejme se nyní nato, co se stalo v Pentagonu; tady je všechno ještě podivnější.

V 9.37 naráží Boeing 757 letecké společnosti American Airlines, let č. 77, do budovy Pentagonu. Při explozi a následném požáru v budově zahynulo 125 lidí. I zde se však objevuje řada nesrovnalostí. Boeing 757 je letadlo dlouhé 47 metrů, vysoké 13,5 metru, o rozpětí křídel 38 metrů. Jeho váha je při plném naložení téměř 100 tun, do budovy měl narazit rychlostí 850 km/h. Na křídlech má Boeing umístěny dva šestitunové motory vyrobené ze slitiny oceli a titanu; každý z nich má 2,5 metru v průměru a 3,5 metru na délku. Ve vnější zdi budovy vznikl po nárazu otvor o průměru asi 5 metrů (první patro se zřítilo později, 19 minut po nárazu), tedy příliš malý na to, aby mohl být způsoben takovým kolosem. Po stranách otvoru, na místech, kam měly do zdi Pentagonu narazit oba těžké motory, nebyla po nárazu ani stopa. Zdá se, že to nebylo letadlo, co do Pentagonu narazilo, ale spíše řízená střela s mnohem větší průrazností, než má obyčejné dopravní letadlo. Tomu by nasvědčovalo i to, že zhruba stejně velký otvor jako ve vnější zdi se nacházel i ve zdi vnitřního prstence budov. Podle odborníků je poškození Pentagonu naprosto neslučitelné s Boeingem 757. Po letadle navíc nezbyly prakticky žádné stopy. Podle oficiální verze se letadlo po vznícení kerosinu vypařilo, což ale - stejně jako u ocelových konstrukcí WTC - nepřípadá z čistě fyzikálního hlediska v úvahu. Také charakter záblesku a barva ohně byla jiná, než jaká obvykle při požáru havarovaného letadla a vznícení leteckého benzínu bývá. Podivné je i to, že na leteckém snímku pořízeném několik dní před událostí je na travnaté ploše před Pentagonem, přesně v místech, kudy na svých posledních metrech mělo prolétnout unesené letadlo, patrná bílá čára, která vyvolává dojem jakési naváděcí linie. Agenti amerického Federálního vyšetřovacího úřadu FBI během několika desítek minut zabavili všechny záznamy desítek kamer umístěných na různých parkovištích a budovách v okolí Pentagonu a veřejnosti je nikdy nepředložili.

Tehdejší americký ministr obrany Donald Rumsfeld 10. září 2001, pouhý den před útokem, veřejně oznámil, že z Pentagonu se ztratil záznam o vojenských transakcích za 2,3 bilionu (tedy 2300 miliard) dolarů, jinými slovy, že na Ministerstvu obrany USA byla zpronevěřena částka přesahující tehdy roční rozpočet celých Spojených států.* Účetní oddělení se bohužel nacházelo právě na místě výbuchu a účetní doklady byly zničeny. Samotný Rumsfeld byl v tu chvíli v protilehlé části budovy.

Ačkoli budova Pentagonu patří k nejtřeženějším objektům na světě, podařilo se údajnému únosci letadlo na budovu bez překážek navést. V roce 2000 měla americká protivzdušná obrana NORAD (North American Aerospace Defense Command) 67 zásahů se stoprocentní úspěšností. Tento den však nezasáhla ani

* Státní rozpočet USA na r. 2009 je 3,1 bilionu dolarů, v roce 2008 to bylo asi 2,8 bil. dolarů a například v r. 2003 2,2 bil. dolarů.

proti jednomu z unesených letadel - i když jí obvykle stačilo 10 minut od vzniku podezření na únos. Ten den probíhala souběžně čtyři cvičení, takže většina stíhacích letadel byla odvelena ze svých základen a na obranu celých Spojených států zbylo jen 15 stíhaček. Někteří odborníci na bezpečnost se domnívají, že selhání protivzdušné obrany NORAD nelze vysvětlit zmatkem po nečekaném čtyřnásobném únosu a přepadu; všechno ukazuje spíše na záměrné vyřazení NORADu z funkce.

Posledním uneseným letadlem byl Boeing 757 společnosti United Airlines, let č. 93, který v 10.03 havaroval v neobydlené oblasti v Pensylvánii. I toto letadlo se prakticky vypařilo a po dopadu zbyla jen nevelká díra v zemi a polámané stromy. Na palubě se měl odehrát hrdinný boj mezi únosci a pasažéry, který byl pak v roce 2006 dokonce ztvárněn v celovečerním filmu Let číslo 93 režiséra Paula Greengrassa. Zdá se však, že k únosu ani statečnému boji nikdy nedošlo. Telefonáty z paluby letadla jsou podle všeho podvržené, tedy vedené odjinud než z paluby letadla, zřejmě i jinými lidmi, než byli pasažéři tohoto letu.

Letadlo mělo údajně za cíl Bílý dům ve Washingtonu. Zvláštní je, že i když byla v 9.49 hodin všechna letiště v USA uzavřena a letadla nacházející ve vzdušném prostoru musela přistát, nad Bílým domem se pohybovalo neoznačené bílé letadlo. Takových podivných okolností je ještě celá řada: například agenti navštěvující zraněné z WTC v nemocnici a důrazně je nabádající, aby nemluvili o určitých věcech, které jsou v rozporu s oficiální verzí; evidentně žijící lidé ze seznamu únosců letadel, kteří by měli být všichni mrtví; náhle změněné výpovědi a prohlášení svědků či expertů; hospitalizace hledaného Usámy bin Ladina v americké klinice v Dubaji v červenci 2001 a návštěva místního agenta CIA u něj atd. Co ze všech těchto indicií a faktů plyne?

7. října 2001 zahájily Spojené státy operaci nazvanou Trvalá svoboda (Operation Enduring Freedom) a podnikly letecký útok na cíle v Afghánistánu; 19. října následoval pozemní útok. 26. října začal v USA platit protiteroristický zákon Patriot Act, který značně omezil svobody občanů a nebývale zvýšil pravomoci státu. Tento zákon umožnil policii a agentům FBI vykonávat domovní prohlídky bez vědomí občana a bez povolení soudu, odposlouchávat telefony a kontrolovat počítače, vyšetřovat bankovní transakce, zdravotní dokumentaci a další záznamy bez vědomí občana atd. Tento zákon byl také - podle pozdějšího rozhodnutí soudu - v některých bodech v rozporu s Ústavou USA.

Víra člověka v dobro a řád světa se tomu sice vzpírá, ale až příliš mnoho okolností nasvědčuje tomu, že v případě událostí z 11. září 2001 šlo o tajnou operaci vlády USA, provedenou FBI a CIA, patrně i za pomoci armády. Motivy jsou zřejmé:

- posílit v občanech USA i dalších příslušnících západní civilizace obraz nepřítele, za něhož byli tentokrát zvoleni Arabové, a vytvořit tak novou „sociální soudržnost“;
- vytvořit výchozí situaci vhodnou pro vstup do války, tzn. získat podporu obyvatelstva a dalších zemí;
- zároveň vytvořit výchozí situaci vhodnou pro podstatné omezení práv občanů, a připravit tak podmínky pro případné nastolení diktatury;
- zbavit se, nepohodlných dokumentů ministerstva obrany (Pentagon) a CIA (WTC 7).

Otázkou je, proč by měly USA zájem na vstupu do války. Ve válkách vždy krváceli obyčejní lidé, zatímco ti velmi bohatí na nich dále velmi bohatli. Velké koncerny v řadě případů vyzbrojovaly obě válčící strany a největší zisky mělo z válek

několik největších bankovních domů, to jest finančních magnátů, kteří je vlastní. Tyto kruhy také řádně vydělaly už na samotném zničení Světového obchodního centra a jistě i na následné vlně zbrojení. S těmito kruhy jsou také velmi těsně propojeni přední západní politici. Nedělejme si proto zbytečné iluze o tom, kdo v USA a dalších velmocích tahá za politické nitky - a je přitom vcelku jedno, kdo zrovna vykonává prezidentský úřad.

12. září 2001 se v palcových titulcích deníků asi všude na světě objevovalo slovo VÁLKA. Byla to nesmírná, uměle vyvolaná vlna strachu, která se přelila po povrchu naší planety a ještě dlouho přetrvávala. Když si připomeneme diskusi kolem umístění amerického radaru v Brdech, vidíme, že do mnoha duší zařal strach z teroristů a Arabů své drápy tak pevně, že se v nich drží dodnes. To byl asi také hlavní cíl této zruďné akce: zasít zrnka strachu, ba vlít strach do lidských duší jako rozpálené olovo. O strachu už jsme hovořili v minulých kapitolách. Strach je závaží, které nás vtahuje do světa hmoty, a na rozcestí, na němž dnes stojíme, vyznačuje jednu ze dvoucest. Druhá cesta je cestou lásky.

Když budeme odkrývat vrstvy této události, objevíme pod vrstvou politických a finančních zájmů vrstvu temných sil, které skrze tyto bezohledné finanční a politické kruhy působí. Když se vrátíme do 19. století k události žalářování, vypuštění a konečně zavraždění Kaspara Hausera, uvidíme, že za politickými zájmy na bádenském dvoře působily síly, jež chtěly zabránit tomu, aby se probudil a rozvinul impulz Středu. To se jim tenkrát podařilo. Tyto síly zde jsou i nadále a zasahují do dějin světa.

Věřím však, že pod touto vrstvou je ještě jedna, třetí vrstva, o níž jsme se již také zmiňovali a jež v sobě skrývá smysl. Jakkoli je tento čin strašlivý a neomluvitelný a pro všechny aktéry bude mít závažné karmické důsledky, přesto není možné, aby ve světě prodchnutém duchem či Bohem neměl takový čin nějaký vyšší smysl. Jenže jaký?

Klíčem k odpovědi na tuto otázku může být podle mého soudu sekvence ze závěru druhé části amerického filmu *Zeitgeist* (Duch doby) režiséra Petera Josepha z roku 2007¹⁰⁵, pojednávajícího o událostech 11. září a světovládných plánech finančních magnátů. Jeden muž zde vyslovuje tato slova: *„Nemusím vám říkat, že je to zlé. Každý ví, že je to zlé. Dolar má hodnotu pět centů, banky krachují. Obchodníci mají pod pultem zbraně. Puberťáci šílí po ulicích. Nikde není vůbec nikoho, kdo by věděl, co dělat, a není tomu konce. Víme, že dýcháme špatný vzduch a jíme nezdravé jídlo. Sedíme a sledujeme televizi, kde nám místní hlasatel oznamuje, že dnes se stalo patnáct vražd a šedesát tři násilných činů, jako by to takto mělo být! Víme, že je to špatné. Horší než špatné. Je to šílené. Jako by všechno všude zešílelo, takže už ani nechodíme ven. Sedíme doma a náš svět se pomalu zmenšuje. Říkáme jen: Prosím, nechte nás na pokoji aspoň v našich domovech. Nechte nám toustovač a televizi, a neřekneme ani slovo. Jenom nám dejte pokoj. - Ale já vám nedám pokoj. (...) Musíte se nejdřív pořádně nasrat! Musíte říct: Jsem lidská bytost, k čertu! Můj život má cenu!“*

Už jsme o tom hovořili v souvislosti s mobilními telefony: v současné době se stupňuje tlak na to, abychom procitli z iluze, v níž jako lidstvo žijeme. Zkoušení zlem vede buď k tomu, že mu propadneme, nebo že se mu postavíme, že si uvědomíme, kdo jsme a proč jsme tady. Velká část naší civilizace žije v nelidském stavu - ani ne tak svými hmotnými podmínkami, jako mnohem spíš svým rozpoložením duše. Lidé věří, že jsou vyššími zvířaty a jako zvířata žijí - a nepozorovaně se stávají mrtvými mechanismy, zbavování své lidské identity. Podobný šok, jakým je poznání pravdy o 11. září, staví člověka před zásadní existenční otázky - a nutí ho probudit se a přiznat

se sám k sobě. Uvědomit si svou lidskou důstojnost, svou cenu jako lidská bytost. To je transcendentní zážitek, a kdo ho prodělal, ví, že je v lidském osudu zcela jedinečný a určující. Vzpomenu-li si na dobu v listopadu a prosinci 1989, pak největším, nejdojemnějším zážitkem těchto přelomových dní bezpochyby bylo, když obyčejní lidé, kteří dosud žili v přetvářce a vlastně nebyli sami sebou, nyní na veřejných mítincích vystoupili a promluvili: jen těžko hledali slova, zářil z nich však jejich duch, spojený v tom okamžiku s duchem doby i duchem národa. Učinili v tu chvíli zásadní výrok JÁ JSEM a v jejich osudu se odehrálo mysterium spojení s vyšším Já, s duchovním světem.

V tom podle mně spočívá vyšší smysl události 11. září a šance pro nás: můžeme znovu najít ztracenou lidskou důstojnost, setřást strach, prolomit zdi žaláře, v němž žijeme, rozbít mříže vězení našich pokojů s televizorem a toustovačem a vykročit na cestu lásky. Je nejvyšší čas.

Tato cesta lásky ovšem znamená i to, že nebudeme pociťovat vůči těm, kdo 11. září 2001 zosnovali, nenávidět, nýbrž - jakkoli cizí to bude zprvu znít - vděčnost. Neboť nenávidět je, zazlívát jim to, co udělali, je právě ona cesta, po níž nechceme jít. Ke karmickému vyrovnání jejich činu dojde tak jako tak - to je něco, co je mimo naši kompetenci. My máme možnost pochopit, proč to udělali, a pocítit k nim vděčnost a lásku: jen tak přerušíme řetězec strachu a nenávisť.

V této souvislosti mi tane na mysl úvod starého rosekruciánského spisu nazvaného Chymická svatba Christiana Rosenkreutze roku 1459. Vypravěč je pozván k účasti na královské svatbě, necítí se však hoděn takového pozvání a zmítá se v pochybnostech. Když usne, zdá se mu sen, v němž leží spoután řetězy v temné věži, vedle bezpočtu jiných lidí. „Bez světla, bez všelikého jasu jsme se tam hemžili jeden přes druhého jako včely, a tím jsme ještě jeden druhému ztěžovali jeho žalostný stav. Ani já, ani kdo jiný z nás jsme neviděli ani zbla, ale přece jsem slyšel, jak se pořád jeden povyšuje nad druhého, když jeho řetěz nebo okov byl jenom o maličko lehčí.“ V tomto jejich ubohém stavu, podobném situaci dnešního lidstva zajatého v temnotě hmoty, se náhle rozezněl hlahol trub, nahoře ve věži se odklopil poklop a dovnitř padla trocha světla. Všichni se drali jeden přes druhého, aby se konečně dostali ven na svobodu, když tu zazněl hlas starce, který je vyzval, aby byli tiše, a pravil:

Kdyby se nevzpouzelo
to lidstvo ubohé,
co všechno už by mělo
od dobré matky své!

Protože nesklání se,
stíhá ho mnohá tíseň
a v poutech musí dlít.

Že nectí moji matku,
odpouští ona však
a ze svých vzácných statků
jim rozdává i tak,

ovšem jen tuze zřídka,
by nestihla je výtka,
že ceny nemají.

Na počest hodu toho,
jenž má dnes slaven být,
milosti vzácně mnoho
chce opět osvědčit:

Hle, lano se k vám snese,
a ten, kdo zachytne se,
jej vytáhneme ven.

A do věže se šestkrát spustilo lano a komu se podařilo zachytit, byl vytažen a zbaven okovů. A. syn paní, která dala lano spustit, vězňům, již zůstali ve věži, pravil:

Vy dítky milý,
co jste tu zbyly,
jest dokonáno,
co dávno známo.
Co matky mojí milost stálá
vám všem v tu chvíli prokázala,
nechť nikomu z vás není k zlosti.
Už brzy vzejde čas radosti,
kdy jeden bude jako druhý
a nebude boháč, ani chudý.
Kdo mnoho má,
ten mnoho dá;
od toho, komu přáno,
přemnoho bude požádáno.
Ať nikdo proto nenaříká:
Co už je do dnů několika!

A přestože takto vězně utěšil, spustili strašlivý nářek, jakmile byl poklop zavřen, a jejich nářek přehlušil i nový hlahol trub. A vypravěči, který sám byl na laně vytažen, vstoupily soucitem do očí slzy. - To bylo první ze sedmi dnů jeho zasvěcení.

Podobným zážitkem je i zmiňované poznání JÁ JSEM ČLOVĚK! Je to jako záplava světla vrhlá do temnoty, jako lano hozené do temné věže, jako zbavení se odvěkých okovů. Jako lidstvo se dnes zmítáme v řetězech na dně věže. Na rozdíl od vykresleného obrazu se však tváříme, že to tak má být, že nic než okovy a věž neexistuje. Veselíme se a ze všech sil se snažíme nevidět světlo padající otevřeným poklopem, ale nevnímáme ani pohlcující temnotu stoupající odkudsi zdola. A přitom chytit se lana je tak snadné. V případě událostí z 11. září 2001 stačí jen přestat bezvýhradně věřit oficiální verzi šířené médií a začít studovat fakta.